

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ DENIS REBOUE

ΕΝΑΣ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΖΑΝ, 30 ετών, ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, 25 ετών, ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, 40 ετών.

(Σ' ένα πολύ πλούσιο στολισμένο αντίβαλο. Ο Ζαν κάθεται και περιμένει.)

ΖΑΝ.—Τι θαμιάσιο μέγαρο! Τι πολυτέλης επίπλωσις! Και να σκέπτομαι ότι δια όλα αυτά είνε πιθανόν, είνε πολύ πιθανόν να γίνουν δικά μου... Ναι, δικά μου! Αφού πρόκειται σπουδα Φλωράνς, τη μοναχοκόρη του γνωστού μεγάλου επιχειρηματίου Φλωράνς. Έρχεται σήμερα για πρώτη φορά εδώ. Οι γονείς μας διώξ τὰ συμφώνησαν από πένιν. Οι Φλωράνς έχουν εκατομμύρια. Εμείς έχουμε ένα τίτλο. Έτσι, ή δεσποινίς Φλωράνς, θα γίνη κόμισσα κ' εγώ εκατομμυριούχος. Γι' αυτό ήρθα να έπισκεφτώ σήμερα τον κύριο Φλωράνς. Φαίνεται ότι ή δεσποινίς ζείει, μαζ' με τη μητέρα της, στην έξοχην. Είμαι ώστόσο τόσο ώρα εδώ και δεν φαίνεται κανείς... 'Επί τέλους... Άκούω βήματα. Άλλά είνε βήματα γυναικεία...

(Μπαίνει μέσα μιὰ χαριτωμένη νεαρά υπηρέτρια, με μαύρο φόρεμα και άσπρη ασοφίρα στα μαλλιά.)

ΖΑΝ. (σικά).—Τι όμορφή!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε...

ΖΑΝ.—Δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ήρθατε για να ίδιτε τον κύριο Φλωράνς;

ΖΑΝ.—Μάλιστα, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λοιπόν, ο κύριος σας παρακαλεί να περιμένετε λίγο. Είνε τριεπτά απησχολημένοι σήμερα.

ΖΑΝ.—Καλά. Θα περιμένο, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μήπως έπιθυείτε να σας προσφέρω ζάι; Θέλετε να σας φέρω περιοδικά κ' έφημερίδες να διαβάσετε;

ΖΑΝ.—Είστε πολύ καλή, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είνε ή διαταγή του κυρίου μου, αυτή, κύριε...

ΖΑΝ.—Είνε πολύ καλός ο κύριος Φλωράνς, που μου στέλνει ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα κοντά μου...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε...

ΖΑΝ.—Μά τι λοιπόν, διαμαρτύρησε; Μήπως δεν είστε πραγματικά χαριτωμένη;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε!...

ΖΑΝ.—'Εμπρός λοιπ. Γιατί διατάξετε. Δώστε μου το πιο όμορφο άτ' τα τριαντάφυλλα... Δε τε μου τα χείλη σας!...

(Θέλει να πάη προς την 'υπηρετρια. Ρίχνει όμως κάτω, χωρίς να το θέλη, ένα τραπέζακι, κ' άνω στο όπισθο ήσαν διάφορα μπαμπέλο.)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ω, Θεέ μου!... Τά εγκαταμένα μπαμπέλο της δεσποινίδος... Τι θα γίνω τώρα; 'Εσπασε το πιο όμορφο από δια!...

ΖΑΝ.—Η δεσποινίς μισούει να το αντικαταστήη άμέσως. Είνε τόσο πλούσια!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ναι, αλλά θα το πληρώσω εγώ.

ΖΑΝ.—Όχι δά. Θα το πληρώσω εγώ.

Αν καταδεχτή, έννοείται, ή δεσποινίς να δεχτή χρίματα για μιὰ τόσο άσημαντή ζημία.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Θά θεωρήση ώστόσο έξημα ύπειθονη.

ΖΑΝ.—Μην ανησυχείτε... Θά σας δώσω όσα χρίματα έξω έτανω μου. Δώστε μου όμως και σεις ζάι... Σας παρακαλώ... Σας ζητέω!...

(Ένω ή υπηρέτρια μαζεύει από κάτω τα μπαμπέλο, ο Ζαν σκύβει, την άγκαλιάζει και την φιλεί. Η υπηρέτρια ξεφουέγει θυμωμένη.)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Α, κύριε κόμη, δεν είστε καθόλου ύπότης...

ΖΑΝ.—Δεν θα ήμουν ύπότης άν ήξενα άγνωστίνος υπηρέττά στην όμορφιά σου, μικρούλα μου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Θεέ μου, άν το μάθανε ή δεσποινίς!...

ΖΑΝ.—'Η δεσποινίς... 'Η δεσποινίς... Γιατί μου την άναφέρετε δια την ώρα;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά δεν είστε ο ύποψιος μνηστήρ της;

ΖΑΝ.—Δεν έξρω τι θα γίνη στο μέλλον. Έξκειν που μ' ενδιαφέρει τώρα είνε το παρον, και το παρον είσαστε σεις, μονάχα εσείς...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Αηλαδή;

ΖΑΝ.—Μά δεν το καταλαβαίνετε; Προέπει να σας το πώ; Μου άρέσετε πολύ. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσάς!

Φωτογραφία αριθμ. 17. 'Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας κ. Νικόλαος Λάσκαρης.

Φωτογραφία αριθμ. 18. 'Η παλαιμαχος πρωταγωνιστρια της 'Ελληνικής Σκηνης κ. Έθαγγελία Παρασκευοπούλου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είστε πολύ έπεισιχίς, κύριε... Λοιπόν τι θέλετε να σας φέρω;

ΖΑΝ.—Θέλω... μονάχα τη συντροφιά σας και τίποτε άλλο, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Ω, κύριε, είσαστε πολύ άπαθητικός!

ΖΑΝ.—'Ελάτε λοιπόν κοντά μου...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Σας παρακαλώ να είστε λιγώτερο τοιμηρός.

ΖΑΝ.—Μά άν δεν έρθετε έσείς κοντά μου, θάρωθ εγώ κοντά σας.

('Η υπηρέτρια διορθώνει τα τριαντάφυλλα στα βάσα.)

ΖΑΝ.—Δώστε μου ένα τριαντάφυλλο.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά ύπηρέτρια δεν προσφέρει τριαντάφυλλα σ' έναν ζάιη.

ΖΑΝ.—'Α, ξερετε ποιός είναι;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είστε ο ύποψιος μνηστήρ της δεσποινίδος Φλωράνς. Περιμένετε λοιπόν κ' όταν έρθη ή δεσποινίς θα σας προσφέρη εκείνη τριαντάφυλλα.

ΖΑΝ.—Δεν μ' ενδιαφέρουν τα τριαντάφυλλα της δεσποινίδος... 'Εγώ θέλω ένα τριαντάφυλλο άτ' τα χείρα σας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Και ή δεσποινίς;

ΖΑΝ.—Όχι, αυτή ή δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόμη, πώς μάλατε έτσι για τη μέλουσα σύζυγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγχρονος κόμης, παιδί μου. Δεν είμαι κανέννας ύπότης του Μεσαίωνος. Και, πρώτ' άτ' όλα, είμαι άντρος.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Αηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρητήτε τη δεσποινίδα, αλλά έμένα;

ΖΑΝ.—Είμαι πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζη να σ' αγαπώ. 'Η δεσποινίς δεν θα καταλάβη τίποτα. Θά έξω πολλά χρίματα και θα μπορέσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε ν' άπατήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε άζωμα;

ΖΑΝ.—Έτσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μιὰ κοινωνική ύποχρέωσις και τίποτ' άλλο. Μιά πράξις έμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρέσει ο κόσμος σας, κύριε κόμη... 'Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα έ-

Φωτογραφία αριθμ. 19. 'Ο 'Υπομυρς των 'Εξωτερικών και 'Αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. 'Ανδρέας Μιχαλακόπουλος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Τά άποτελέσματα του Διαγωνισμού των Φωτογραφιών των 'Εξελόντων 'Ελλήνων, καθώς και τὰ δνόματα των βραβευθέντων και τὰ της άπονομής των δώρων, θα δημοσιευθούν στο Πανηγυρικό Πασχαλινό φύλλο του «Μπουκέτου».

νός φτωχού και τίμιου νέου.

ZAN.—Ρομαντισμοί. Δέξου την πρότασί μου και θα είσαι βασι-
λισσα. Θα σε ντύσω στα μετζια, θα σε στολίσω με πολύτιμα κοσμη-
ματα...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Α, κύριε κόμη, κύριε κόμη!... Θέλετε να ξε-
γελάσετε και να καταστρέψετε ένα φτωχό κορίτσι! Αν το μάθη ή
δεσποινίς;...

ZAN.—Δέν θα το μάθη. Κι' αν το μάθη, δέν θα εκπλαγή πολύ.
Έτσι γίνεται σήμερα στον καλό κόσμο.

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δέν την ξέρετε την δεσποινίδα Φλωράνς, κύ-
ριε κόμη. Είνε μιιά άγνη ψυχή, που δέν την διέρθειραν τά πλούτη.
Θέλει να παντρευτή έναν άνθρωπο τίμο, που να τον αγαπά και να
την αγαπά.

ZAN.—Δέν βαρύνεστε... Θα πάρη αυτόν που της επιβάλλον, αυτόν
που θα την κάνει κόμισσα. Δέν πιστεύω να έχη τις ρομαντικές ιδέες
που έχετε εσύ, μικρούλα μου. Μπορεί, μάλιστα, να έχη και κανένα
φιλό...

(H υπηρετρία τον κυτιάζει με περιφρόνησι. O κόμης πάει
κοντά της και επιχειρεί να την ξαναφιλήση. H υπηρετρία, στήθι
τη φροιά, αντίσταείται άγρια.)

ZAN.—Μην είσαι άνηθη, κορίτσι μου.

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε κόμη, είστε ανήθικος!... Είστε άναν-
δρος!...

ZAN.—Όσα κι' αν μου πη το στοματάκι σου, δέ μπορώ να το
ακούθω. Είνε τόσο γλυκό!... (Πάει πάλι κοντά της.)

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Βοήθεια!... Βοήθεια!... (Μπαίνει μιιά κα-
μαριέρα.)

H ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τί συμβαίνει, δεσποινίς;

ZAN.—Δεσποινίς!...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μάλιστα. Είμαι ή δεσποι-
νίς Φλωράνς!

ZAN.—Εσείς;... Εσείς;...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Εγώ, ναι, εγώ, κύριε
κόμη. Ήθελα να σάς δοκιμάσω, να ιδώ τι είδους
άνθρωπος είστε, χωρίς να ξέρετε ποιιά είμαι. Και
μεταχειρίσθηκα αυτό το τέχνασμα. Παρουσιά-
σθηκα ως υπηρετρία. Κ' έτσι κατάλαβα τι άν-
θρώπος είστε. Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! Σώθηκα!

ZAN.—Μά, δεσποινίς... Συγγνώμη... 'Αλ-
λά... Σας παρακαλώ... Δέν ήξερα...

H ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σοφάτε!... Ένας άνθρο-
πος που φέρει τόσο άναδρα σ' ένα φτωχό κο-
ρίτσι και σκέπτεται με τόσο κινισμό για το γάμο
και για τον έρωτα, δέν είνε δυνατόν να γίνη σύ-
ζυγός μου. Θα πω στον πατέρα μου τι συνέβη.
Κι' άντί να πάρω έναν διεφθαρμένο άριστογρά-
τη, θα προτιμήσω να διαλέξω έναν από τους
φτωχούς και τίμιους ήπαλληλους του πατέρα μου.
Ναι...

ZAN.—Ακούστε με, δεσποινίς... Νόμισα πως
έχω να κάνω με μιιά υπηρετρία.

H ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Φτάνει!... Σάς είπα: O
ποιος φέρειτα έτσι ταπεινά σ' μιιά υπηρετρία, δέν
θα μπορέση να φερθή εύγενικά στη γυναίκα του. (Στην καμαριέρ.)
Μάρθα. Συνόδεψε τον κύριο ως την έξοδο. (Ειρωνικά.) Κι' αν σου
επιπέθι, φρόναξέ με...

ZAN, (φεύγοντας με σκυμμένο το κεφάλι).—Την έπαθα!... Τι
ήλιθιος που είμαι, Θεέ μου!...

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

Ένα από τά ωραιότερα γλυπτικά έργα του Μιχαήλ Άγγελου είνε
και ή περίφημη «Νύχτας», ή όποια παριστάνει μιιά γυναίκα κοιμισμένη.
Κάποιος ποιητής σύγχρονος του μεγάλου καλλιτέχνη, έγραψε έπάνω
στό βάθρο της τούς εξής στίχους:

Και κοιμισμένη, ώ ξένη, ξη. Μά αν δέν πιστεύεις πάλι,
ξύπνα την και θα ίδης μιλά να βγάλη!

O Μιχαήλ Άγγελος, ό οποίος ήσυχολείτο επιτυχώς και με την
ποίησι, άμα διάβασε το δίστιχο αυτό, άπάντησε με το εξής τετραστί-
χο, το όποιο έγραψε παρακάτω στό βάθρο του αγάλματός του:

Αφού άδικία και ντροπή στον κόσμο βασιλεύει
μ' άρέσει ό ύπνος άλαφρά τά μάτια να χαϊδεύει.
Ω, να μη βλέπω και ν' άκούω είν' εύτυχία μεγάλη.
Γι' αυτό μη με ξυπνήσετε: μιλάτε αγάλι-αγάλι!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΘΡΩΝ

- Άλλα λένε της κνισώρας κι' άλλα κνισορίζει εκείνη.
- Αφόντας έπαθε ή κυρά, έμνανταλόθηκε σφιχτά.
- Γάτα που κοιμάται, παντακός δέν πάνει.
- Θέλεις πλούτο και τιμή, μην κοιμάσαι ως την
αυγή.
- Κάθω γρηά κι' άνάμενε να κάνω γινό να
παντρευτής.
- Οκνός νέος, φτωχός γέρος.
- Όποιος ομίξει πίτουρα, πιτουρένιος γίνεται.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

(Του ΕΡΡ. ΜΥΡΖΕ)

Με τη γλυκειά σου τη φωνή, αγάτη μου, μου είπες:
—Ποιά βάσανα σε τρυπανούν, ποιές σε παιδεύουν λύπες
κι' όποιος σε δει στό θάνατο νομίζει ότι τρέχεις
και παραγαμό πως έχεις;
Και σουλα μ' άναστεναγμό, πολύτιμη παρθένα:
—Τά βάσανά σου τά πολλά με τρυπανούν κι' έμένα,
κι' άφου ή ψυχή μου βρίζεται σμά με την ψυχή σου,
πονά κι' εγώ μαζί σου...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Του Δ. ΣΙΡΒΑΝΕΣΚΟΥ)

Σέ φίλησα, αγάτημένη
με τόση αγάτη και φωτιά
που ή σελήνη μαγεμένη
σταμάτησε κι' αυτή με μιιά.
Και τη στιγμή που ξεκολλούσων
τά χείλη μας τρεμουλιαστά,
πονιά στα φύλλα κεληδούσαν
κι' ό ήλιος έκαψε ζεστά.

Τώρα δέν ξέρω αν το καιμένο
το φιλιά μας άπ' τη γή
σ' ούρανό αίσθημα άναμμένο
μάς έφερε τη χαρουγή.
Η μήπως τη στιγμή εκείνη
το που φίλου μας τη φωτιά
σε ήλιον άλλαξ' ή σελήνη
και φεγγαβόλησε με μιιά...

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

(Του ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Κάτι μέσα μου μιλεί, Στο σατάκι το μικρό
—άν τραγουδή φαίνε— —μέσα σ' άγκοκλημα-
(ται— (ται—
πάρτο, αγέρι τ' Άλρι- εν' ένα τριαντάφυλλο.
(λιού, πέτε χαρτσιώματα!...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Του ΣΑΑΔΗ)

Σουμάζεφα τριαντάφυλλα—του κήπου μας καμιά—
θα στάφερα, αγάτη μου, απότο μακριά στό ξένα.
Μα χάσανε ύπνου νάρθηδ το χρώμα και τη χούρι
και μου άποτειναν τά φτωχά στά χέρια μαρμαίμενα.
Γι' αυτό ή ψυχές που αγαπούν, γλυκειά μου μαυ-
(ρωμάτα,
πρέπει να μη χωρίζονται πολύ μακριά στό ξένα,
άλλ' ως έχει όπου μπορούν από ζωή γεμάτα
να φτάνουν τά τριαντάφυλλα τά μουσκουρισμένα.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

(Του JEAN LAHOR)

Στην Άφρική τ' όλόμαυρο ορητόπλο, θλιμένο,
τις άμετες τις σκιάδες του τίς έδαρθη πειά.
Από τη χώρα άπόμακρα στον κάμπο έχει χαμμένο
ένα παλάτι σκοτεινό, και πάει κάθε βραδιά.
Κάθετ' έχει μιιά λόντανα τρανή μεστό καλάτι,
και λυγερή και λύτερη γρηνά του περιολιού
τά μάχη. Φέγγει στη νυχτιά τ' άγέλαστο τίς μάτι
κι' αστραλοκλαίει, θυμωσι βραδυάς καλοκαιριού.
Και κάτω από τους φούντες, ό ήλιος σάν πεθαίνει.
του οήρα ό γυρός νεορριέται στη λόντανα σημά.
Αυτή έχει γειός καταγής πιστή κι' έρωτευμένη
και στό ξανθό της μέτωπο ό μαύρος άκουμά.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Του Σ. ΠΡΥΝΤΟΜ)

Γαλάζια ή μαύρα, δια ώραία, κι' αγαπημένα δια,
μάτια άνασφάλμητα είνανε το φως το προινό.
Κοιμούνται μες στό μνήματα τά σκοτεινά, κι' ό ήλιος
άόμα λάμπει, ιπνώτεται στον άπειρο ούρανό.
Η νύχτες πιο γλυκύτερες από τίς μέρες μάτια
άμείρητα μαγέψανε, μαύρα και γαλάνα.
Τ' άστέρια άόμα λάμπουνε, σκοτεινάσαν τά μάτια
και κλεισταναν μιν έχασον, όθιμένα, τη θωριά;
Μά όχι, αυτό δέν γίνεται, θε νάσαι γνωσιμένα
σ' εκείνο εκεί που άόρατο το λέμε έμεις έδω.
Και καθώς βασιλεύοντας τ' άστέρια μάς άφίνουν,
άλλά δέν φεύγουν, μένονε πάντα στον ούρανό.
Έτσι τά μάτια φεύγουνε, άλλα δέν είν' αλήθεια
πως σβίνουν, πως πεθαίνουνε και πως δέν ζώνε
(πειά.
Πρός κάτω ανήγη άτέραντι, τά μάτια είν' ά-
(νοιμένα
κι' εκείθε από τά μνήματα βλέπουν παντοτεινά.
Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

